

[Finansministeren.]

af det samme synspunkt, som vi har gjort gældende fra vor side, at de offentlige budgetter ikke kan holdes på stigningstakten 4 pct., og ligeledes for hans påvisning af, at jo mere velstående samfundet bliver, i jo højere grad vil man netop kræve offentlige ydelser.

Dernæst vil jeg takke for hans bemærkning: hvis produktionen ikke stiger med 4 pct., altså hvis vi kommer i den situation, at der bliver en vis nedgang i produktionen, hvad så? Skal vi så indskrænke de offentlige ydelser og udgifter, eller hvad skal vi gøre? Her fremhævede hr. Baunsgaard, som jeg også gerne vil gøre det og give tilslutning til, at netop i en sådan situation kan det være farligt at indskrænke de offentlige ydelser.

Ja, jeg har svaret på noget af det, hr. Rimstad sagde om budgettet. Det er altså kun udgifterne, vi skal snakke om her i dag; vi vender tilbage til indtægterne, når vi skal drøfte finansloven.

Og til hr. Niels Westerby vil jeg gerne sige, at jeg vil være betænkelig ved at opstille et 5-årigt budget. Jeg ved, der i andre lande er opstillet 4- og 5-årige budgetter, men jeg tror, at et 3 års budget så nogenlunde er det, man med rimelighed kan overse; det er det, der er godt at arbejde med. Det betyder ikke, at man ikke kan arbejde med budgetter af længere varighed, og jeg vil da også pege på, at det gør man jo på de enkelte områder. Det, det drejer sig om, er bl. a. at få de enkelte styrelser til at budgettere. Der er nogen, der tror, at bare man laver et planlægningsministerium, har man klaret det hele. Det har man ikke. Det, det først og fremmest drejer sig om, er at få de enkelte styrelser og institutioner til at budgettere derude, hvor tingene foregår, derefter de enkelte ministerier, og så skal der selvfølgelig også en samling på. Et budget kan udmærket godt være både på 5 og 10 år alt efter arten og karakteren af det pågældende område, og vi ved jo også, at der på de forskellige områder er planlægning i gang af længere årrække end både 3 og 5 år.

Hr. Niels Westerby savnede en skillelinje mellem det offentlige forbrug og den

offentlige investering. Det kan man jo godt savne, men jeg vil da gerne sige, at det er uhyre vanskeligt at opstille en sådan skillelinje med fornuft og i særdeleshed ud fra den betragtning, som hr. Niels Westerby selv gjorde gældende her; han nævnte bl. a. de store udgiftsstigninger på undervisningsområdet. Driftsudgifterne er jo ikke en egentlig investering, men jeg går ud fra, at det netop er noget af det, som hr. Niels Westerby ville mene kom ind under det, han tænkte på, da han brugte udtrykket investering, altså et offentligt forbrug. Men vi skal jo ikke strides om ordene. Man kan lave sådanne sondringer; spørgsmålet er, hvad de skal bruges til, og jeg er enig i hans hovedbetragtning, at det, det drejer sig om, er at finde ud af, hvor vi kan sætte ind med størst effektivitet med hensyn til de offentlige udgifter. Det kan man have forskellig opfattelse af, men det er jo det, vi skal diskutere og drøfte og tage stilling til her i folketinget.

Om man skal have et særligt udvalg til at se på disse ting, vil jeg stille mig tvivlende over for. Vi har jo finansudvalget. Jeg kender heller ikke så forfærdelig meget til arbejdet i finansudvalget, men de gange, jeg har været der, har jeg da fået indtryk af en uhyre saglighed og videbegærlighed, og jeg vil tro, at det skal være finansudvalget, som skal have denne opgave, men det skal jeg selvfølgelig ikke blande mig i.

Jeg skal slutte med endnu en gang at sige tak for den velvillige modtagelse, 3 års planen har fået, og jeg håber på, at vi med denne oversigt, dette budget, som det er kaldt, har fået et sådant grundlag, at vi i nogen grad i hvert fald kan komme væk fra det, jeg vil kalde den usaglige diskussion om offentlige udgifter, og frem til en drøftelse af udgifterne på basis af realiteterne; det vil jo sige det, man her i folketinget i den tid, der er gået forud, har vedtaget, og det, der ligger til grund for vore udgifter. Så kan vi hvert år i forbindelse med finansloven — det er jo det rigtige sted, mener jeg — tage konkret stilling til, hvad en vurdering af dette grundlag så vil medføre i retning af at godkende eller ikke godkende nye udgifter.